ΕΤΟΣ Θ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 Μαρτίου 1896 Ἀριθ. 433

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—1½ π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἀθλήτριαι κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. — Ἁπλῆ ἱστορία (ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου). — Ἡ γυναικεία φιλολογία κατὰ τῶν φυσιολατρῶν. — Ἡ πρώτη ἀνατροφὴ τοῦ νηπίου (ὑπὸ κ. Μαρίας Νεβὼ ἰατροῦ. — Τὰ ἔντομα ἐν τῇ δημιουργίᾳ. — Ὁ πόθος μου (ὑπὸ δος Ὀλυμπίου). — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀβυσσινίων. — Καλλιόπη Μεσσηνέζη. — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΑΘΛΗΤΡΙΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ

Οἱ συντάξαντες τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐλησμόνησαν τὴν γυναῖκα, ὡς συμβαίνει ἄλλως τε νὰ λησμονῆται αὕτη ἐν πᾶσιν. Οὔτε ἄρθρον οἱονδήποτε τοῦ προγράμματός των ἀναφέρεται εἰς ἀθλητρίας γυναῖκας, οὔτε ἄσκησίς τις ὡρίσθη, ἐν ᾗ καὶ αὗται νὰ ἠδύναντο ἔστω καὶ μεταξύ των νὰ ἀγωνισθοῦν.

Οἱ ἀρχαῖοι ἱδρυταὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, μεθ' ὅλην τὴν ταπείνωσιν καὶ τὸν περιορισμὸν εἰς ὃν κατεδικάζετο τότε ἡ γυνή, μεθ' ὅλην τὴν θρησκευτικὴν ἀπαγόρευσιν, ἥτις ἔτασσεν αὐτὴν μακρὰν πάσης ἐν τῇ δημοσιότητι μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιμιξίας, συνέστησαν καὶ εἰδικοὺς διὰ τὰς γυναῖκας ἀγῶνας, οἵτινες ἐτελοῦντο ἀνὰ πενταετίαν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους ἐδικαιοῦντο, κατὰ τὸν Παυσανίαν, νὰ λάβουν μέρος δέκα ἐξ ἄγαμοι γυναῖκες, ὧν αἱ ὀκτὼ νεώταται καὶ αἱ λοιπαὶ ὀκτὼ μεγαλειτέρας ἡλικίας. Καὶ περιωρίζετο μὲν τότε ὁ ἀγὼν οὗτος μόνον μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῶν Ἠλείων, ἕνεκα τῆς δυσχεροῦς συγκοινωνίας καὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς μεταβάσεως τῶν γυναικῶν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ἀλλ' αἱ γυναῖκες αὗται μετὰ ὁμοφύλων συναγωνιζόμεναι ἐδικαιοῦντο εἰς τὰς αὐτὰς τιμὰς καὶ τὰ αὐτὰ βραβεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ἄνδρες.

Καὶ θὰ ἦτο ὡραιότατον τὸ θέαμα τῶν ἀγωνιστριῶν, τεταγμένων κατὰ ἡλικίας, μὲ τὴν κόμην ἄφθονον καὶ λυτήν, καλύπτουσαν ἐν εἴδει μεταξίνου πέπλου τοὺς γυμνοὺς παλλεύκους καὶ λαξευτοὺς ὤμους, μὲ τοὺς ὁμοιοχρόους λεπτοὺς χιτῶνας τοὺς μέχρι τῶν γονάτων μόλις κατερχομένους, μὲ τὰ ἐλαφρὰ καὶ εὔκαμπτα σώματα, τὰ καλῶς καὶ συστηματικῶς ἠσκημένα εἰς τὸν δρόμον, εἰς ὃν ἠγωνίζοντο ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς σχεδόν, οὓς καὶ οἱ ἄνδρες ὅρους.

Φαντάσθητέ τας ὡς τὰς τῶν ἱπποδρομίων σχοινοβάτιδας μὲ τὸ πλαστικὸν κάλλος των, μὲ τὴν χάριν καὶ ἐλευθερίαν τῶν κινήσεών των, διολισθαινούσας μᾶλλον ἢ βαδιζούσας, πετῶσας μᾶλλον ἢ τρεχούσας καὶ τὰς νικητρίας ἐξ αὐτῶν στεφανουμένας ὡς οἱ ἄνδρες μὲ τὸν ἐκ τῶν κλάδων τῆς ἱερᾶς ἐλαίας στέφανον καὶ δικαιουμένας νὰ ἴδωσι τὰς εἰκόνας των ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους, τοποθετημένας παρὰ τὰ ἀγάλματα τῶν ἀθανάτων Ὀλυμπιονικῶν.

Καὶ δὲν ἐδικαιοῦντο μόνον εἰς τοὺς Ἀγῶνας αἱ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες, ἀλλὰ καὶ Ἑλλανοδίκαι τῶν ὁμοφύλων ἐξελέγοντο αὗται δέκα, καὶ ἐξ πάλιν τὸν ἀριθμόν, ἐξ ἐκείνων αἵτινες ὕφαινον τὴν ἱερὰν ἐσθῆτα τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ἥρας, ἀνὰ μία ἐκ τῶν δέκα ἐξ φυλῶν τῆς Ἠλείας.

Μετὰ τοὺς ἀγῶνας δὲ καὶ χοροὶ γραφικώτατοι καὶ θυσίαι πομπώδεις ἐτελοῦντο ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες προσέδιδον διὰ τῆς παρουσίας καὶ συμμετοχῆς των μέγα γόητρον εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐτίμων τὸ φῦλόν των, τοῦ ὁποίου τὸ γόητρον ἐξήσετο μεγάλως διὰ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὰς ἱερωτέρας καὶ μᾶλλον τιμητικὰς τῶν ἑορτῶν.

Ἀλλ' οἱ σύγχρονοι μεθ' ὅλην τὴν ἐν πᾶσι πιστοποιουμένην ὁσημέραι ἰσότητα τῶν δύο φύλων, μεθ' ὅλας τὰς ἐλευθερίας, ἃς ἡ γυνὴ ἀπέκτησε, καὶ μετὰ τὰς δηλώσεις ἔτι ξένων γυ-

ναικῶν, αἵτινες ζητοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, οὔτε κἂν λόγον ποιοῦνται περὶ γυναικός, οὔτε εἰς τὰς προκηρύξεις των, οὔτε εἰς τὰ προγράμματά των.

Εἰς τρόπον ὥστε ἡ Σταματίνα Ρεβίθη, ἡ ἐκ Σύρου Ἑλληνίς, ἥτις δοκιμαστικῶς διήνυσε τὸν ἀπὸ Μαραθῶνος μέχρι Σταδίου δρόμον καὶ μάλιστα ἀνυπόδυτος,—ἐλλείψει ὑποδημάτων—εἰς τέσσαρας ὥρας. σκοπεύει, ὡς μᾶς εἶπε νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῶν δρομέων, ὡς εἶναι καὶ εὑρίσκεται ἄνευ οὐδεμιᾶς προετοιμασίας, ἄνευ εἰδικῆς καταλλήλου ἐνδυμασίας, ἀτημέλητος, μὲ ποδήρη ἐσθῆτα, ἴσως καὶ ἀνυπόδυτος —διότι εἶναι πολὺ πτωχὴ καὶ μήτηρ ἑπτὰ τέκνων—μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως κερδίσῃ, διότι νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ χρηματικῆς ἀμοιβῆς.

Καὶ δὲν δικαιοῦνται βεβαίως νὰ τὴν ἐμποδίσουν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ τῇ ἐπιβάλλουν ὅρους, διότι εἰς τὸ πρόγραμμά των οὔτε διάταξίς τις ἀναφέρεται, ἀπαγορεύουσα εἰς τὰς γυναῖκας τὴν εἰς τοὺς ἀγῶνας συμμετοχήν, ἀλλ' οὔτε τοιαύτη κανονίζουσα τὰ κατὰ τὴν συμμετοχὴν τούτων. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑτέρα περίφημος σκοπεύτρια ἐκ Σπάρτης, ἡ προτιθεμένη ὡς μανθάνομεν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους διατελεῖ, δικαιουμένη νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τῶν ξένων, τίς οἶδε μὲ τὶ σιγοῦναν καὶ μὲ ποίαν ἐν γένει περιβολήν.

Οὕτω ἀντὶ τοῦ ὡραίου καὶ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, ὅπερ ἐπαρουσίαζον αἱ γυναῖκες τῶν Ἠλείων κατὰ τοὺς Ἡραίους ἀγῶνας, ἀντὶ τῆς γυναικείας πλαστικότητος καὶ χάριτος ἥτις ἐξήρετο ὑπὸ τὰ ἐπὶ τούτῳ κατασκευαζόμενα γραφικὰ καὶ ἀνάλογα πρὸς τὴν περίστασιν ἐνδύματα, θὰ ἔχωμεν γελοίαν παρῳδίαν, μειοῦσαν τὸ γόητρον τῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος, ὄχι πλέον ὡς ἀθλητρίας, ἀλλ' ὡς γυναικός.

ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὸ παράδειγμα

Ἐν τῷ κήπῳ ὁ γέρων Ποτὲ ἐσκάλιζε τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ τετράγωνα. Ἐκ τῆς ἐξ αἰγοκλίματος ἀναδενδράδος, ἔνθα εἶχον καταφύγει, ἵνα προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον οἱ δύο σύζυγοι, παρετήρουν διὰ τῶν κλάδων τὴν κυρτωθεῖσαν ράχιν τοῦ κηπουροῦ παρομοίαν πρὸς τράπεζαν, στηριζομένην ἐπὶ δύο ποδῶν. Τὸ πρὸς τὴν γῆν κλίνον πρόσωπόν του ἔδιδε τὴν ἰδέαν τῶν ζῴων ἐκείνων μὲ τεταμένον λαιμόν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀνορθοῦν τὴν κεφαλήν, ἵνα ἴδωσι τὸν οὐρανόν. Καὶ ἐν τούτοις ἐσκάλιζεν, ἐκαθάριζε τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς δενδροστοιχίας ἐκεῖ πρὸ δύο ὡρῶν.

Ὁ Λουκᾶς καὶ ἡ Ἰωάννα, βλέποντες αὐτὸν ἀσυναισθήτως νὰ πλησιάζῃ πρὸς αὐτοὺς εἰς ἕκαστον τῆς σκαπάνης κτύπημα, ὅπερ κατέφερεν, ᾐσθάνθησαν στενοχωρίαν τινά. Οὐχὶ διότι ὁ δυστυχὴς γέρων ἦτο ἐνοχλητικός, ἀφ' οὗ οὔτε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχεν ἐγείρει ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ διότι, ἐν τῇ ἡλιολούστῳ ὀκνηρίᾳ τῆς ὡραίας ἐκείνης ἡμέρας καὶ μετὰ ἐλαφρὸν πρόγευμα, ἀπήλαυον τῆς εὐχαρίστου ἀργίας των· καὶ ἡ μηχανικὴ ἀλλὰ κοπιώδης ἐργασία τοῦ γέροντος ἐφαίνετο σχεδὸν ὡς ἐπίπληξις εἰς αὐτοὺς διὰ τὸν ἄφροντιν βίον των. Αἱ τυλῶδεις καὶ πλήρεις χώματος χειρωνακτικαὶ χεῖρές του, πηγκινο-ερχόμεναι καὶ ἀποσπῶσαι χόρτα, ἀπετέλουν σχεδὸν εἰρωνείαν πρὸς τὰς λευκὰς καὶ καθαρὰς χεῖράς των μὲ τοὺς ροδίνους ὄνυχας. Καὶ αὐταὶ αἱ πτυχαὶ τῶν πενιχρῶν καὶ καθαρῶν, ἀλλ' ἐφθαρμένων ἐνδυμάτων του, ταπεινῶς διεμαρτύροντο κατὰ τῆς μαλθακῆς πολυτελείας, ἥτις περιέβαλλεν αὐτούς, ἐκείνην μὲν διὰ ροδίνου μεταξωτοῦ καὶ ἐκεῖνον διὰ τοῦ ἐξ ἐπιχνόου κυνηγετικοῦ ἐνδύματός του.

Καὶ ἐφόσον ὁ γέρων Ποτὲ ἐπλησιάζε πρὸς τὴν ἀναδενδράδα, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ στενοχωρία αὐτῶν ἐπετείνετο, συνδυαζομένη πρὸς ἄλλα σκοτεινότερα αἴτια. Καὶ πρῶτον, διότι νέοι ὄντες πλήρεις ζωῆς, δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ λυπῶνται τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ὅστις εἰργάζετο καὶ γέρων ἤδη ὤν, ἢ μᾶλλον παρῆλιξ πλέον, μὲ γένειον ἄνευ χρώματος ὡς ὑγρὸν ξηρὸν χόρτον, καὶ μὲ χροιὰν ἀσθενικὴν τοῦ προσώπου.

Ἔπειτα ἀκουσίως ὑρίσταντο σεβασμόν τινα πρὸ τοῦ ἀξιοπρεποῦς ὕρους τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τῆς καθ' ὅλον τὸν τόπον καλῆς φήμης του, ὡς καλλίστου ἐργάτου, τῆς τρυφερᾶς στοργῆς του πρὸς τὴν σύζυγόν του κυρὰν-Ποτέ, στοργῆς ἥτις ὤθει αὐτὸν νὰ τῇ φέρῃ τὸν ἡμερήσιον μισθόν του ἐκ τεσσάρων φράγκων καὶ τὴν λίτραν τοῦ οἴνου του, ἀμφότερα ἄθικτα.

Ἐπὶ πλέον ἀμφιβολία τις ἐτάρασσε τὸν Λουκᾶν καὶ τὴν Ἰωάνναν, ἐὰν ἡ εὐτυχία αὐτῶν ἦτο νόμιμος! Διατὶ τάχα αὐτοὶ τόσον εὐτυχεῖς πλούσιοι καὶ αὐτὸς ἀτυχὴς πτωχός; Μία λίτρα οἴνου καὶ τέσσαρα φράγκα ἱκανοποίουν τὴν ἀνισότητα τῆς τύχης των, τὴν κτηματικὴν ἀδικίαν, ἥτις ὑπεδούλου ἐκεῖνον, καταδικάζουσα εἰς λιτὴν τροφὴν καὶ εἰς κατοικίαν ἐντὸς τῶν πενιχρῶν τεσσάρων τοίχων τῆς καλύβης του, ἐνῷ αὐτοὶ ἐλεύθεροι, πλούσιοι, κύριοι τῆς τύχης των, δυνάμενοι νὰ ταξειδεύουν καὶ ἀπολαμβάνουν ὅλην τὴν εὐμάρειαν τῆς ζωῆς;

Καὶ ἀμφότεροι, δοκιμάζοντες τὸ εἶδος τοῦτο τῆς αἰσχύνης διὰ τὴν εὐημερίαν αὐτῶν, οὐδενὸς εἶχον ἀνάγκην νὰ διακοινῶσι διὰ λέξεων τὰ αἰσθήματά των. Ἀμφότεροι ᾐσθάνοντο τὴν ὑπεροχὴν τῶν νεωστὶ ἑνωθεισῶν ψυχῶν των, αἱ στενῶς συνεφιγμέναι χεῖρές των ἀνεμίγνυον τὸ ἠλεκτρικὸν αὐτῶν ρευστὸν καὶ συνεζεύγνυον τὰς σκέψεις των. Ἴσως δὲ καὶ ἡ πρόσφατος ἀνάμνησις τῶν μεγάλων καταστροφῶν, τῶν ἀναρχικῶν ἀντεκδικήσεων καὶ σφετερισμῶν, τῶν ἐκραγεισῶν ὑπὸ τὸ κράτος των βομβῶν καὶ ἡ ἀένναος ἐπανάστασις ἐκείνων, οἵτινες οὐδὲν ἔχουσιν, ἐναντίον ἐκείνων οἵτινες κατέχουσιν ὅλα, συνετάρασσε τὴν καρδίαν τῶν νέων.

Ἐπεθύμουν ἀμφότεροι νὰ ἠδύναντο νὰ συντομεύσωσι τὴν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ μπάρμπα Ποτέ, νὰ εὕρωσι λέξεις, ἃς ἠδύνατο ἐκεῖνος νὰ ἐν οἴσῃ, καὶ διὰ τῶν ὁποίων, δικαιολογούμενοι σχεδὸν διὰ τὴν ἐκ τύχης ἐπ' αὐτοῦ ὑπεροχήν των, νὰ ἐκλιπαρήσωσιν εἰρωνικήν τινα ἢ καλοκάγαθον ἀπάντησιν, ἄκακόν τινα παραδοχὴν καὶ ἔνδειξιν τῆς ἀμνησικακίας αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ τετριμμέναι φράσεις, αἵτινες ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά των, δὲν ηὐχαρίστουν αὐτούς

Ἥκιστα εὐχαριστημένοι ἐνδομύχως, καὶ σχεδὸν μελαγχολικοί, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐλαφρώσωσι τὴν συνείδησίν των διὰ ματαίας ἐκδηλώσεως ἀγαθότητος, ἐτήρουν πάντοτε

σιγήν, ἣν διέκοπτεν ἡ πλήττουσα τὴν γῆν σκαπάνη τοῦ γέροντος Ποτέ.

Ἤδη οὗτος εὑρίσκετο πλησίον αὐτῶν, ἐργαζόμενος μὲ ἐσκυμμένην τὴν κεφαλήν, τὰς κνήμας καμπύλας καὶ κεκυφυῖαν τὴν ράχιν. Ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τῶν ὠχρῶν αὐτοῦ κροτάφων, καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ὑπῆρχον ἴχνη σχισμάδων. Πρὸς στιγμήν, τὰ χείλη τῆς Ἰωάννας ἐκινήθησαν ὅπως ἠρέμα τὸ ἐρωτήσωσιν, ὡς θὰ ἔπραττε πᾶσα γυνὴ συγκινουμένη ὑπὸ τῆς ἐνδείας καὶ τῶν βασάνων τῶν περὶ αὐτήν, ἀλλ' αἰδὼς μυχία, ἀβρόφρων τὴν συνεκράτησε καὶ ἠρυθρίασε. Τοῦτο κατέστησεν αὐτὴν ὡραιοτέραν, καὶ συνεκίνησε τὸν σύζυγόν της.

Ἐκ τῆς ἐπιμόνου καὶ καρτερικῆς τοῦ ἀνδρὸς ἐργασίας, ἤδη ἐξήγαγεν ὁ Λουκᾶς διδακτικὸν συμπέρασμα. Ὁ ἔλεγχος τῆς ὀκνηρίας του ἤρχισε νὰ τύπτῃ καὶ ἐνοχλῇ τὴν συνείδησίν του. Βεβαίως ἡ μετὰ τὸ πρόγευμα ἀκινησία ἐκείνη ἦτο θαυμασία, ἡ ἄνετος ἐκείνη πέψις παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ, ἡ ἐκ τῆς πέριξ σιγῆς ἀναδιδομένη ἡδυπάθεια, ἡ γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ, ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἀνθέων, τῆς ριπῆς τοῦ ἀνέμου, τῶν παιγνίων τοῦ φωτός, ὤθουν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ συμμεθέξῃ, εἰς τὴν συγκεχυμένην ἔτι ζωὴν τῶν πραγμάτων, νὰ εἰσδύσῃ ἐν αὐτῇ καὶ νὰ βυθισθῇ.

Ἀλλὰ δὲν ὤφειλεν ἄρα νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐνασχόλησίν τινα δραστηριωτέραν, ἐπιπονωτέραν καὶ μᾶλλον πολύπλοκον τοῦ ἀνέτου βίου, ὃν μέχρι τοῦδε διῆγεν;

Ἐλθὼν τόσον ἐνωρὶς νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Μαΐου, δὲν θὰ εὕρισκεν ἄρα καὶ ἐκεῖ ἀφετηρίαν τινὰ ἐργασίας; Διότι καὶ οἱ πλούσιοι ἐργάζονται. Ἐὰν δὲ αἱ χεῖρές του ἠδυνάτουν νὰ σκάψωσι τὴν γῆν, ὁ νοῦς αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀσχοληθῇ εἰς σκόπιμόν τι καὶ ἐπωφελές; Οὕτω θὰ παρέμενον ἄγονοι αἱ κατὰ τὸν χειμῶνα μακραὶ ἀνὰ τὰς βιβλιοθήκας ἔρευναί του, δὲν θὰ συνεδυάζοντο εἰς κανονικὰς σημειώσεις ἱστορικοῦ τινος ἔργου, δὲν θὰ ἐταξεινομεῖτο ἡ σύνθεσίς του ἐπὶ λευκοῦ χάρτου γινομένη ἐν γαλήνῃ καὶ ὅλως φιλολογικῇ συννοίᾳ;

Εἰς τὰς ὅλως ἐποικοδομητικὰς αὐτὰς σκέψεις τοῦ πρὸς δρᾶσιν ἤδη ρέποντος συζύγου, συνηνοῦντο καὶ αἱ τῆς παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ καθημένης Ἰωάννας, ἥτις ἐν πλήρει συναισθήσει τῆς μέχρι τοῦ νῦν ἀσυγγνώστου αὐτῆς ἀργίας, ἐφαντάζετο ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν τοῦ συζύγου αὐτῆς ἰδεῶν τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην νοεράν μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίαν, τὴν συμμετοχὴν πρὸς πᾶσαν αὐτοῦ πνευματικὴν ἐργασίαν, τὰς εὐγενεῖς αὐτῆς προσπαθείας εἰς ἀνύψωσιν τοῦ νοός της μέχρι τῶν ἰδεῶν ἐκείνου, τὴν παρατεταμένην παρὰ τὸ πλευρόν του διαμονὴν πρὸς προκαταρκτικήν τινα παρασκευὴν τῶν ἔργων του, καὶ τὴν θείαν συναίσθησιν ἀναλόγου δράσεως ἐν τῇ καθόλου πάλῃ τοῦ βίου. Λικνιζομένη δὲ ἐξ ἀπόψεως ὑπὸ τοῦ θελκτικοῦ τούτου ἐσωτερικοῦ πανοράματος, ἀφίνετο ἐν τῇ ἐκστάσει ἐκείνῃ ὅτε ὁ νεαρὸς σύζυγός της, ἐγερθεὶς καὶ κρατῶν πάντοτε αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρός, τὴν παρέσυρε πρὸς τὸν οἶκον· ἐξ ἐνστίκτου διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, ἔστρεψαν ἀμφότεροι τὰ βλέμματά των πρὸς τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα τοῦ γραφείου, τὰ ὑπὸ αἰγοκλίματος καὶ ἀναρριχωμένης ἀμπέλου πλαισιούμενα καὶ ἀμφότεροι ἐμειδίασαν μειδίαμα θεῖον, πλῆρες ἐλπίδων καὶ πόθου πρὸς νέον βίον, πλήρη ὑποσχέσεων, θάρρους καὶ ἀποτελεσμάτων.

Ὁ Λουκᾶς ἐγκατέστη πρὸ τῆς μεγάλης αὐτοῦ τραπέζης κυλούμενος ὑπὸ τῶν λεξικῶν, τῶν βιβλίων του καὶ ἄλλων σημειώσεων, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ γραφίς του ἔτριζεν ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀνακαινίσασα περίοδον νέαν ἐργασίας ἀκαταπονήτου καὶ ζωογόνου, ἥτις δοξάζει τὴν πτωχείαν καὶ ἐξαγνίζει τὸν πλοῦτον.

Παραπλεύρως αὐτοῦ ἡ Ἰωάννα, ὁτὲ μὲν κεντῶσα, ὁτὲ δὲ τὰ βιβλία ἀνερευνῶσα, ἀπερροφᾶτο ἐκθέτουσα ἢ ἀποθυμάζουσα τὸν πρὸ αὐτῆς ἐργαζόμενον ἄνδρα σύνοφρυν, σκιαγραφοῦντα τὰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ κατακλυζούσας ἰδέας.

Ὥρα παρῆλθε καὶ ἀμφότεροι, κατεχόμενοι ὑπὸ τῆς ἐρευνητικῆς ἐκείνης ἐντάσεως τοῦ πνεύματος, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτοντο, ἀλλ' οὐδ' ἐστενοχωροῦντο ἔκτοτε βλέποντες τὸν γέροντα Ποτέ, σκαλίζοντα, καθαρίζοντα χορτοβολοῦντα τὰς δενδροστοιχίας, τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ ἀνθοφόρα τετράγωνα τοῦ κήπου, κύπτοντα καὶ συρόμενον.

Ἡ ἐργασία αὐτῶν ὅσον ἀνωφελής, ὅσον ἄγονος καὶ ἂν ἐφαίνετο, ἐξηγίαζε διὰ τῆς ἀρετῆς τῶν προσπαθειῶν τὴν ἀκουσίαν ἀδικίαν τῆς εὐτυχίας των, καὶ ἀντήμειβε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὴν ἐκχείλισιν τῆς πρὸς ἀλλήλους στοργῆς καὶ ὑγείας των.

(Ἐκ τῶν τοῦ **Paul Marguerite**)

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΩΝ

Πλέον ἢ ἅπαξ ἀπεδείχθη ἡ ἐπιρροὴ τῆς φιλολογίας ἐπὶ τῶν δημοσίων ἠθῶν ἑνὸς αἰῶνος. Κατὰ τὸν μεσαίωνα ἡ ἐπιρροὴ τῆς ποιήσεως ἐπέφερε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν παρὰ τοῖς διαφόροις εὐρωπαϊκοῖς λαοῖς. Ἡ μουσικὴ γλῶσσα τῶν ραψῳδῶν ἐγένετο οἰκεία ἀνὰ τοὺς γυναικείους κύκλους, πρὸς τοὺς ὁποίους ἰδίᾳ ἀπηυθύνετο. Αἱ γυναῖκες ἠγάπων ὄχι μόνον νὰ ἀκούουν, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμνουν χρῆσιν τῆς ἁρμονικῆς ἐκείνης φρασεολογίας, ἥτις ἀπέδιδε πιστῶς τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ, δι' οὗ ἡ φύσις ἐπροίκισε τὰ ἐπίλεκτα ἐκ τῶν τέκνων της..

Αἱ ἰδέαι, ἃς ἡ ποίησις ἐκείνη διετύπου, ἀνῆκον εἰς ἱπποτικὴν κοινωνίαν, ἐν ᾗ τὸ αἴσθημα ἦτο ἀπηλλαγμένον πάσης χυδαιότητος. Ἡ ἐπιρροὴ δέ, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ κράτους αὐτοῦ τῶν νόμων, οἵτινες ἐκανόνιζον καὶ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτὰς τῆς καρδίας, ὑπῆρξεν ἡ κυριωτάτη δύναμις, ἥτις ὑπερήσπισεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν κοινωνίαν ἀπὸ τῆς ἀγρίας ἐπιδρομῆς τοῦ ὑλισμοῦ.

Ἐὰν λοιπὸν τὰ ἤθη ἑνὸς αἰῶνος ἀντανακλῶνται ἀκριβῶς ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἥτις τὰ ἐνέπνευσεν, ἡ ἀποστολὴ τοῦ συγγραφέως εἶναι εὐγενὴς καὶ ὑψηλή, ἀλλὰ καὶ λίαν κινδυνώδης ἕνεκα τῆς μεγάλης εὐθύνης, ἣν φέρει. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἡ κοινωνία θὰ ἀντλήσῃ τὸν σπόρον, ὅστις θὰ βλαστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἐξ ἧς θὰ πηγάσουν τὰ εὐγενέστερα τῶν αἰσθημάτων ἢ τὸ δηλητήριον, δι' οὗ θὰ μολυνθῇ ὁλόκληρος ἡ ὕπαρξις πλέον ἢ μιᾶς γενεῶν.

Ἐὰν ἡ γυνὴ θεωρῆται σήμερον ὡς ὄν, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ καταστρέψῃ ἀτιμωρητεί, ὡς λεία, ἣν δύναται νὰ ἁρπάσῃ, καὶ ἧς ἀφοῦ κορεσθῇ ἀπαλλάσσεται, ρίπτων αὐτὴν εἰς

τὸν βόρβορον, ὡς ρόδον ὡραῖον, τὸ ὁποῖον δρέπουν τὴν πρωΐαν, ἵνα ἀποφυλλίσουν καὶ καταπατήσουν ὑπὸ τοὺς πόδας των πρὸ τῆς ἑσπέρας, τὴν εὐθύνην κατὰ τὸ πλεῖστον τοῦ κακοῦ τούτου φέρει ἡ σύγχρονος φιλολογία. Ἡ αἰσχροκερδὴς φιλολογία τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, ἥτις παραμορφόνει καὶ τὸν ἔρωτα αὐτόν, τὸ ἐνθεώτερον τῶν αἰσθημάτων, μεταβάλλουσα εἰς πάθος αἰσχρόν, κτηνῶδες, ἐξευτελιστικὸν καὶ φαῦλον.

Ἐπὶ τοὺς φυσιολάτρας συγγραφεῖς τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος πρέπει νὰ ριφθῇ τὸ ἀνάθεμα, ἐπὶ τοὺς ἀσυνειδήτους τούτους ἐκφαυλιστὰς τῆς νεότητος, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς τέχνης, ἀλλ' ὑπὸ τὸν πραγματικὸν σκοπὸν τῆς ἐκμεταλλεύσεως φαύλων ἐνστίκτων, συγγράφουν ἔργα ἡδονικὰ καὶ ἀνήθικα, διαφθείροντα τὴν ψυχὴν καὶ στρεβλοῦντα τὴν ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ καὶ εὐγενοῦς.

Ὡς πρὸς τὸν εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν ἔρωτα, ὅστις θὰ ἐπανέφερε τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν ἀπογοητευμένην καὶ σκεπτιστικὴν νεότητα, τὸν ἔρωτα, τοῦ ὁποίου τὸν σπινθῆρα αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔρριψεν εἰς τὰ βάθη πάσης ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ αὐτὸν ἀνατέμνουν, καὶ αὐτὸν μετροῦν καὶ αὐτοῦ τὴν ὕπαρξιν διεκδικοῦν, χαρακτηρίζοντες αὐτὸν ἄλλοτε ὡς παραρροσύνην καὶ ἄλλοτε ὡς προϊὸν ψυχικῆς ἀδυναμίας.

Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὰς βλασφημίας καὶ τὰς φιλολογικὰς ταύτας ἱεροσυλίας, αἵτινες κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα δεκαετηρίδας τελοῦνται ἐπ' ὀνόματι τῆς τέχνης. Ἡ γυνή, ἧς ἡ ἁγνὴ καὶ εὐγενὴς καρδία ὑπῆρξε πάντοτε ὁ βωμὸς τοῦ ὡραίου τούτου αἰσθήματος, καὶ ἥτις ἐννοεῖ τὸ μέγα κακὸν τὸ προσγινόμενον εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ὑλιστικῆς φιλολογίας, ἤρξατο ἐπιφέρουσα ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν κατ' αὐτῆς.

Αἱ Ἀγγλίδες καὶ αἱ Ἀμερικανίδες, κατηρτισμέναι ἐντελέστερον τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων ἐθνικοτήτων, ἐπελήφθησαν μετὰ ζήλου καὶ θέρμης τοῦ σωτηρίου ἔργου των. Χάρις εἰς τοὺς δεδοκιμασμένους τούτων καλάμους κατωρθώθη ὄχι μόνον σπουδαία νὰ ἐπέλθῃ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ὑλιστικῆς φιλολογίας, ἀλλὰ καὶ τὰ σκῆπτρα τῆς μυθιστοριογραφίας νὰ καταλάβουν αὗται ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

Μόνον ἐν Γαλλίᾳ ἡ ὑλιστικὴ φιλολογία ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁμῶς ἀνδρῶν ἐπιλέκτων ἠκολούθησε τὸ παράδειγμα τῶν πέραν τῆς Μάγχης γυναικῶν καὶ νέα ὤθησις φιλολογίας εὐγενεστέρας, μᾶλλον ποιητικῆς παρατηρεῖται ἀπό τινος.

Ὅπως δήποτε τὸ πρῶτον σύνθημα τοῦ κινδύνου ἔδωκαν γυναῖκες καὶ γυναῖκες ἐξῆλθον πρῶται εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς καταπατουμένης ἠθικῆς καὶ τῆς τόσον εὐσεβῶς βεβηλουμένης καὶ μηκτυριζομένης ἀρετῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ ΝΗΠΙΟΥ

Ἡ φυσικὴ τοῦ παιδὸς ἀνατροφὴ εἶναι ζήτημα σοβαρώτατον, διεγεῖρον τὴν μέριμναν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πάντων, οὐχὶ μόνον τῶν ὑγιεινολόγων καὶ φιλοσόφων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν πολιτευομένων καὶ τῶν ἠθικολόγων. Διότι ὄχι μόνον διὰ τοῦ αἰσθητικοῦ αὐτῆς μέρους θίγει αὕτη τὴν ἀθικήν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων μερῶν, θίγει τὰ τῆς χώρας συμφέροντα, ὑπὸ ἔποψιν κοινωνικῆς οἰκονομίας.

Τὸ ζήτημα τοῦτο, ἕνεκα τῶν πολυκρίθμων φάσεών του, ὑφ' ἃς δύναταί τις ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτό, συνεζητήθη κατὰ διαφόρους τρόπους, διὰ τοῦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ τις ἐπὶ θέματος τοιούτου, τοῦ ὁποίου αἱ θεωρίαι εἰσὶν πολυπληθεῖς. Ἕκαστος ἔχει ἴδιον τρόπον τοῦ βλέπειν καὶ αἰσθάνεσθαι αὐτό.

Αἱ εἰς τὸ νήπιον ἐπιδαψιλευόμεναι μέριμναι, ἤτοι ἡ θήλασις καὶ ἡ σπαργάνωσις, δὲν εἶναι περιφρονητέαι, καθὸ ἀποτελοῦσαι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ συνόλου αὐτοῦ, ὅπερ ἀποκαλοῦσιν ἀνατροφήν.

Ὁ Cadet de Cassicourt θέτει πρῶτον ὡς κυρίαν ἀρχήν, ὅτι τὸ γάλα τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ μόνον ἁρμόζον τελείως εἰς τὸ νήπιον κατὰ τὸ πρῶτον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτος καὶ ὅτι πᾶσα παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης δύναται νὰ συνεπιφέρῃ μυρίους κινδύνους· ἀλήθεια συχνότατα παραγνωριζομένη, οὐχὶ μόνον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν ἰατρῶν. Συμμεριζόμεθα πάντως τὴν ἐκτίμησιν ταύτην, διότι ἀληθῶς τὰ πεπτικὰ ὄργανα τοῦ νηπίου εἶναι ἀνίσχυρα νὰ χωνεύσωσιν ἀσφαλῶς ἄλλο τι ἢ τὸ γυνακεῖον γάλα, τοῦ ὁποίου ἡ σύνθεσις πολὺ διαφέρει τῆς τοῦ γάλακτος τῶν ζῴων, (ἀγελάδος, αἰγός, ὄνου). Αἱ δὲ πολυπληθεῖς περιπτώσεις δυσπεψίας, φλεγμονῆς, ἀτροφίας ἐντερικῆς, αἵ ἐκδηλούμεναι κατὰ τὴν θηλαστικὴν περίοδον, οὐδεμίαν ἄλλην ἔχουσιν αἰτίαν, ἢ τὴν τεχνικὴν θήλασιν, ἧς αἱ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμέναι συνέπειαι εἶνε ἐπίσης ἐπίφοβοι, συνεπιφέρουσαι ἀναποφεύκτως τὴν ραχίτιδα.

Ἐν τῶν σοβαρῶν ἀτοπημάτων τοῦ τεχνικοῦ θηλασμοῦ ἔγκειται εἰσέτι εἰς τοῦτο, ὅτι ἔπρεπε νὰ δίδωσιν εἰς τὸ νήπιον γάλα τῆς ἀγελάδος ἄβραστον, διότι τοῦτο μόνον θὰ ἠδύνατο τὰ πεπτικὰ ὄργανα τοῦ παιδὸς νὰ δεχθῶσιν εὐκολώτερον· ἀλλὰ συνεπείᾳ τελευταίων πειραμάτων, ἀνεγνωρίσθη ὅτι τὸ ἄβραστον γάλα τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ νήπιον τὸ βακύλλιον τῆς φυματιώσεως· ὅθεν, μὴ δυνάμεναι νὰ δώσωμεν εἰς τὸ βρέφος κατ' οὐδένα τρόπον τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος, καλὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγωμεν αὐτὸ γενικῶς.

Παρέχουσαι εἰς τὸ βρέφος καλὰ πεπτικὰ ὄργανα καὶ ἐνδυναμοῦσαι τὸ ὀστικὸν αὐτοῦ σύστημα διὰ τῆς φυσικῆς θηλάσεως, δὲν ὀφείλομεν νὰ ληστμονῶμεν ἐπίσης, ὅτι πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τὴν παραμόρφωσιν τοῦ μικροῦ ἐκείνου σώματος, τοῦ τόσον εὐμεταβλήτου καὶ λεπτοφυοῦς. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ βαρβάρου συστήματος τῶν λωρίδων καὶ περιεσφιγμένων σπαργάνων.

Ἀπαραίτητος εἰς τὰ νήπια εἶνε ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία, ἐκτὸς ἐκείνης ἥτις δύναται νὰ συνεπιφέρῃ αὐτῷ αἰφνιδίαν ψύξιν. Ἐμπνεόμενοι ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὀφείλομεν νὰ ἀφαιρέσωμεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἰς τὰς ἐξοχὰς βασιλεύοντα ἐργαλεῖα, τὰ τιθέμενα εἰς χρῆσιν μάλιστα, ὅταν τὸ παιδίον ἀρχίζῃ νὰ ἵσταται. Τὰ ἐργαλεῖα ταῦτα εἶναι εἰς ἄκρον ἐλαττωματικὰ καὶ μακρὰν τοῦ νὰ βοηθῶσιν αὐτὸ κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ βήματα, συντελοῦσι μᾶλλον εἰς ἀποστρέβλωσιν τῶν κάτω ἄκρων.

Πρὸς πραγμάτωσιν ἀληθοῦς προόδου, ἀρκεῖ νὰ ἀφήνωνται τὰ παιδία ἐλεύθερα εἰς τὰς κινήσεις των, καὶ ἐγκαταλείπωνται εἰς τὰ ἐκυτῶν ἔνστικτα. Ἡ πρόορος ὤθησις τοῦ παιδὸς ὅπως βαδίσῃ, μετασχηματίζει τὰς κνήμας αὐτοῦ καὶ ἱκανοποιεῖται μόνον ἡ ἄφρων σπουδή.

Τὸ παιδίον, ὠθούμενον ὑπὸ τῆς πρὸς ἀνάπτυξιν τάσεως, καὶ ἀνυπόμονον νὰ δράσῃ, θὰ παρασυρθῇ ἀφ' ἑκυτοῦ, ὄχι μόνον δὲ θὰ βαδίσῃ ἀλλὰ καὶ πλειότερον τῶν δυνάμεών του θὰ προχωρήσῃ· ὁπότε ὀφείλει ἄγρυπνος ἐπίβλεψις νὰ διορθοῖ τὰς κνήμας αὐτοῦ καὶ προλαμβάνῃ τὴν στρέβλωσιν τῶν ποδῶν, ἐπηρεαζομένου οὐσιωδῶς τοῦ κνημοταρσικοῦ ὀστοῦ ἐν αὐτῇ τῇ ἡλικίᾳ καὶ καθισταμένου τοῦ παιδὸς ραιβοσκελοῦς, συνεπείᾳ λίαν συνήθους κατὰ τὴν πρώρον καὶ βεβιασμένην τοῦ παιδὸς πορείαν.

Μαρία Νεβῶ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΕΝ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Οἱ ἀόρατοι κτίσται τῆς σφαίρας

Ἡ ἔκπληξις ὑπῆρξε μεγάλη ἐν Εὐρώπῃ, ὅταν καθηγητής τις τοῦ Βερολίνου Ehremberg μᾶς ἐγνώρισεν, ὅτι ὁ πωρώδης λίθος, ὁ τόσον τραχύς, εὔθραστος, ὁ κοινῶς τριπολίτης λίθος, δι' οὗ καθαρίζομεν τὰ μέταλλα, εἶναι συνένωσις λειψάνων μικροζῴων, τόσων μικρῶν, ὥστε ἀπαιτοῦνται ἕκα ὀν ὀγδοήκοντα ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἐξ αὐτῶν, ὅπως ἀποτελέσωσι λίθον ὄγκου ἑνὸς κόκκου σίτου.

Τὰ ἔργα ταῦτα τῶν ἀδιοράτων δημιουργῶν τῆς σφαίρας, τὰ ὁποῖα οἱ σοφοὶ ἐθαύμαζον εἰς τὰ ἐξκφανισθέντα εἴδη, οἱ σύγχρονοι μελετηταὶ τῆς φύσεως ἀνευρίσκουν εἰς τὰ ζῶντα ἐξ αὐτῶν. Ἀπεκάλυψαν οὗτοι ἐν πλήρει καὶ συνεχεῖ ἐνεργείᾳ τὰ ἀπέραντα ἐργαστήρια τῶν ἀπείρως μικρῶν καὶ ἀδιοράτων τούτων ὄντων, τῶν ἀσθενῶν κατ' ἐπιφάνειαν, ἀλλ' ἀποτελεσματικωτάτων κατ' οὐσίαν. Ὅ,τι τὰ νεκρὰ ἐκλείψαντα εἴδη ἔπραξαν διὰ τὴν ζωήν, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ ἐπιζῶντα τὸ διηγοῦνται

Ταῦτα ὡς καὶ ἐκεῖνα διὰ τῶν οἰκοδομῶν των καὶ τῶν λειψάνων των ἱδρύουν νήσους εἰς τὰς θαλάσσας, καὶ ἀπεράντους τραχείας ὑφάλους, αἴτινε; βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον συνδεόμεναι θὰ ἀποτελέσουν νέας μακρὰς γῆνας ἐκτάσεις Ἤδη μεταξὺ τῶν πολυπόδων, ἅτινα καλύπτουν τὰς ἐκ τῶν ἠφαιστειακῶν ἐκρήξεων σχισμὰς τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μικροσκοπικόν τι ροδόχρουν ζωῴριον ἐπετέλεσεν ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤθελε τολμήσει ποτὲ νὰ ἀναλάβῃ. Ἐφ' ὅσον βαδίζῃ ἐξάγει ἐκ τοῦ μαλακοῦ σώματός του λιθίνην τινὰ οὐσίαν, δι' ἧς περιβάλλεται, ὅπως προφυλαχθῇ ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεως. Ἀνανεῶν πάντοτε τοὺς λιθίνους τούτους σωλῆνας, οἵτινες ἀλληλοδιαδόχως ἐκάλυψαν τὸ μικρὸν σῶμά του, συμπληροῖ τελείως τὰ κενά, ἅτινα οἱ πολύποδες καὶ τὰ κοράλλια ἀφήνουν μεταξύ των, συνδέει διὰ τῆς στερεᾶς ταύτης μάζης τὰ μεταξὺ τῶν ὑφάλων διαστήματα καὶ ὡς ἄλλος τῆς θαλάσσης δεινὸς μηχανικὸς συνδέων ταύτας διὰ στερεωτάτων γεφυρῶν, ἱδρύει καὶ συντηρεῖ μεταξὺ τούτων ὁδοὺς συγκοινωνίας, ἃς οὐδεὶς τῶν μηχανικῶν τοῦ κόσμου ἠδυνήθη νὰ ἱδρύσῃ μέχρι σήμερον.

Μὲ τὸν καιρὸν ὁ ἀδιόρατος οὗτος κτίστης θὰ συντελέσῃ τὸ θαυμάσιον ἔργον κυκλικῆς περὶ τὴν Σικελίαν προκυμαίας μήκους ἑκατὸν ὀγδοήκοντα λευγῶν. Ἀλλ' ἰδίως ἀνὰ τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς Νοτίου θαλάσσης ἐκτελοῦνται εἰς μέγα τὰ ἔργα ταῦτα παρὰ τῶν τιτανολιθικῶν πολυπόδων καὶ τῶν κοραλλίων. Οἱ πολύποδες καὶ τὰ τρυφερὰ κοράλλια ἀποβαίνουν πολλάκις λεία τῶν ἰχθύων καὶ τῶν θαλασσίων σκωλήκων, οἱ ὁποῖοι βόσκουν εἰς αὐτὰ καὶ ἀποδίδουν τὴν τροφήν των εἰς κιμωλίαν. Ἐσχάτως Ἄγγλοι ναυτιλευόμενοι ἀνεκάλυψαν εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν τὴν βιομηχανίαν ταύτην τῆς κιμωλίας, ἥτις ἀπὸ ζωϊκῆς ὑπάρξεως μεταβάλλεται εἰς ἀνόργανον.

Ο ΠΟΘΟΣ ΜΟΥ

Σ' ἕνα πουλί.

Σὰν πεταλούδα ποὺ ὁλόχαρη πετᾷ
ἐπάνω σὲ λουλούδια μυρωμένα,
ποὺ τὴν αὐγούλα πρώτη χαιρετᾷ
αὐτή, μὲ τὰ περάματ' της χρυσωμένα.

—

Σὰν πεταλούδα ἤθελα νὰ ζήσω
ἀμέριμνος, σὲ κῆπο ἀνθοσπαρμένο,
φωλιὰ νὰ μὴ γυρεύω γιὰ νὰ στήσω
νἄχω φωλιὰ καθ' ἄνθος μυρωμένο.

—

Σὰν πεταλούδα ἤθελα νὰ ζήσω
γιὰ νὰ μοῦ σβύσ' ὁ πόνος 'στὴν καρδιά..
Ἀγάπαις καὶ φιλιὰ νὰ λησμονήσω,
νὰ μὴ θυμοῦμαι πιὰ τὴν ξενειτιά...

—

Σὰν πεταλούδα ἤθελα νὰ ζήσω
κι' ὅταν ἔλθῃ ἡ ἐσχάτη μου στιγμή,
τὰ μάτια μου γλυκὰ νὰ τὰ σφαλίσω
σ' ὁλόασπρο ἐπάνω γιασεμί...

Ἐν Ἀθήναις **Ἀνθούλα Ι. Ὀλυμπίου**

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΩΝ

Σήμερον, ὅτε ὁ Ἀβυσσινιακὸς λαὸς κρατεῖ ἔκπληκτον ὅλον τὸν πολιτισμένον κόσμον διὰ τὰς νίκας, ἃς κατάγει κατὰ τῶν Ἰταλῶν, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ἀνατέμνεται καὶ μελετᾶται ὁ βίος τοῦ λαοῦ τούτου καὶ ἐν ταῖς ἐλαχίσταις αὐτοῦ λεπτομερείαις.

Διὰ νὰ εἶναι τόσον γενναῖοι, τόσον μεγαλόκαρδοι οἱ Ἀβυσσίνιοι, βεβαίως αἱ μητέρες καὶ αἱ σύζυγοί των δὲν θὰ εἶναι τόσον βάρβαροι καὶ τόσον ἀπολίτιστοι, ὅσον μέχρι τοῦδε τὰς ἐφανταζόμεθα.

Ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ παράδειγμα τῆς συζύγου τοῦ βασιλέως Μενελίκ, Ταϊτοῦς, ἥτις ἠκολούθησε τὸν βασιλέα σύζυγόν της εἰς ὅλας τὰς μάχας, ἥτις παρίσταται εἰς πάντα τὰ ὑπουργικὰ συμβούλια, ἥτις συντάσσει ἰδιοχείρως πάσας τὰς πρὸς τὸν λαὸν ἐκκλήσεις, βεβαίως αἱ γυναῖκες τῶν Ἀβυσσινίων εἶναι ὡς πρὸς τὴν νοημοσύνην καὶ τὸ πατριωτικὸν σθένος ἀνώτεραι πολλῶν πολιτισμένων γυναικῶν.

Καὶ δὲν συνοδεύεται μόνον ὁ Μενελὶκ ἐν ταῖς μάχαις παρὰ τῆς ἀγαπητῆς συζύγου του, ἣν, ὡς λέγουν λατρεύει περιπα-

θέστατα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχηγοί του, οἱ Ράς, οἵτινες ἐνισχύονται καὶ ἐνθαρύνονται παρὰ τῶν πατριωτικωτάτων συντρόφων των. Ἐκεῖ ὁ ἀνὴρ μετὰ τῆς γυναικὸς εἶναι ἡνωμένοι εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον, δὲν ἀποχωρίζονται λοιπὸν εὐκόλως, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ὁ ἕτερος τούτων εἶναι ἀποφασισμένος νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του ὑπὲρ τῆς πατρίδος του.

Αἱ Ἀβυσσίνιαι γυναῖκες, καίτοι πολὺ μελαγχροιναί, σχεδὸν μαῦραι, φαίνονται ἀνήκουσαι ὄχι εἰς τὴν αἰθιοπικὴν φυλήν, ἀφοῦ ὁ τύπος των εἶναι ἐντελῶς διάφορος. Κατατομὴ εὔμορφος, χαρακτηριστικὰ κανονικώτατα, ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ καὶ ὡραία κόμη, ἣν βοστρυχόνουν διὰ μεγάλων καρφοβελονῶν.

Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀβυσσινίων φέρουν προνόμιά τινα ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ πρὸς αὐτὰς τοῦ ἰσχυροῦ φύλου. Τὸ δικαίωμα τοῦ βασιλέως καὶ τῶν μαγιστάνων τοῦ νὰ φέρωσιν ἐουθρὰ ἀλεξήλια, ἔχουν καὶ αἱ γυναῖκες. Ἐπίσης μόνον εἰς τοὺς προὔχοντας ἄνδρας ἐπιτρέπεται νὰ βοστρυχόνουν τὴν κόμην των ὡς καὶ αἱ γυναῖκες.

Ὁ λιτότατος βίος τῶν Ἀβυσσινίων καὶ ἡ ἁπλότης τῆς διαίτης των ἐν τῇ τροφῇ καὶ τῇ ἐνδυμασίᾳ δίδει καιρὸν εἰς τὰς γυναῖκάς των νὰ μανθάνουν τόσα γράμματα, ὅσα καὶ οἱ ἄνδρες, νὰ ἐπιδίδωνται δὲ εἰς τὴν ποίησιν μετ' ἰδιαζούσης χάριτος. Τοῦτο δὲν τὰς ἐμποδίζει νὰ ἐπιμελῶνται ἐξαιρετικῶς τῆς καλλονῆς των, νὰ κατασκευάζουν τοὺς πτυχωτοὺς χιτῶνάς των μετὰ πολλῆς γραφικότητος καὶ νὰ στολίζωνται μὲ κοσμήματα, αἱ μὲν ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, αἱ δὲ πτωχαὶ ἐκ κρυστάλλων καὶ ἄλλων μιγμάτων. Ὁ συρμὸς τῶν βραχιολίων porte bonheur μᾶς ἔρχεται ἐκεῖθεν, ἐπινοηθεὶς κατὰ τῆς βασκανίας, ἣν φοβοῦνται μεγάλως ἐν Ἀβυσσινίᾳ.

Τὰ περὶ ἠθικῆς ἔθιμά των συνταυτίζονται πολὺ μὲ τὰ τῶν Ἀγγλίδων γυναικῶν. Ἄγαμοι χαίρουν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν, αἱ ἐρωτοτροπίαι των δὲ μετ' ἀγάμων ἐπίσης ἀνδρῶν δύνανται νὰ προχωρήσουν πολύ. Ἔγγαμοι ὅμως γυναῖκες ἢ ἄνδρες ὀφείλουν ἀμοιβαίαν πίστιν ἀπαραβίαστον, αὐστηρῶς δὲ τιμωροῦνται αἱ παραβαίνουσαι καὶ οἱ παραβαίνοντες τὴν πίστιν ταύτην. Πλὴν τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου ὑπάρχει ἐν Ἀβυσσινίᾳ καὶ ὁ πολιτικός, ὅστις γίνεται ἄνευ θρησκευτικῆς τελετῆς καὶ ὅστις ἔχει τὸ αὐτὸ κῦρος.

Εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἀκολουθίαν τοῦ βασιλέως τάσσεται καὶ τάγμα ἐξησκημένων γυναικῶν, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀποτελεῖ τὴν ἀκολουθίαν τῆς βασιλίσσης. Ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων ὁ βασιλεὺς δύναται νὰ ἐκλέγῃ σύνευνον ἢ καὶ συνεύνους, διότι εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἐπιτρέπεται ἡ παραβίασις τῆς συζυγικῆς πίστεως. Τὸ τοιοῦτο δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐνδεχομένης ἀτεκνίας τῆς νομίμου βασιλίσσης καὶ ἐκ τοῦ πόθου ἀποκτήσεως περισσοτέρων πριγκήπων, κληρονομούντων τὴν θείαν χάριν, ἣν ὁ θεὸς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδώρησεν εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ ἐκλεκτὸν βασιλέα. Ὁ σήμερον δοξασθεὶς Μενελὶκ συζῇ μόνον μετὰ τῆς συζύγου του Ταῖτοῦς, ἧς ἠράσθη παραφόρως, ἀφοῦ διεζεύχθη τὴν πρώτην σύζυγόν του Μποφάνναν, προσβληθεῖσαν ἐκ λέπρας. Ἡ Ταῖτοῦ εἶναι ὁ πρῶτος καὶ κυριώτατος σύμβουλος τοῦ Μενελίκ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυνὴ εἰς τὸ τμῆμα τῆς στατιστικῆς ἐν Βελγίῳ. Διαδίδεται μετ' ἐπιτάσεως ὅτι γυνὴ θέλει ἀναλάβει τὴν διεύθυνσιν τοῦ κεντρικοῦ τμήματος τῆς στατιστικῆς, ἐν Βελγίῳ. Κατὰ τὰ Βελγικὸς ἐφημερίδας εἰς τὴν ὑπάλληλον ταύτην θέλει ἀνατεθῇ ἡ στατιστικὴ ἔρευνα καὶ σχετικὴ μελέτη τῶν ἐργατίδων ἐν Βελγίῳ.

Γυναῖκες σταθμάρχαι. Δύο σταθμοὺς τῶν Βελγικῶν σιδηροδρόμων διευθύνουν γυναῖκες: Τὸν τοῦ Tailler καὶ τοῦ Beeg, ἐν τῷ ὁποίῳ κατ' αὐτὰς διωρίσθη σταθμάρχης ἡ κ. Λεπός.

Γυναῖκες διδάκτορες. Κατὰ τὴν δευτέραν ἑξαμηνίαν τοῦ 1895 δέκα τέσσαρες νεάνιδες προσῆλθον εἰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις καὶ ἔτυχον πᾶσαι διδακτορικοῦ διπλώματος ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῆς Ἑλβετίας. Ἐκ τούτων ὀκτὼ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βέρνης, πέντε ἐν τῷ τῆς Ζυρίχης καὶ μία εἰς τὸ τῆς Γενεύης. Μία τούτων εἶναι Ἑλβετίς, μία Πρωσσὶς καὶ αἱ λοιπαὶ δώδεκα Ρωσσίδες.

Μεταξὺ αὐτῶν ἡ δις Λίνα Γρὸφ ἐγένετο διδάκτωρ τοῦ Δικαίου, πέντε διδάκτορες τῆς Φιλοσοφίας καὶ ὀκτὼ διδάκτορες τῆς ἰατρικῆς. Τὰ θέματα τῶν πλείστων ἐκ τῶν δοκτορισσῶν τούτων ἦσαν τοιαύτης ἐπιστημονικῆς σπουδαιότητος, ὥστε ὁ μέγας ἐκ Βερολίνου καθηγητὴς Virchow τὰ ἐθεώρησε πολύτιμον συμβολὴν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τὰ κατέταξεν εἰς τὰ ἀρχεῖά του τῆς παθολογικῆς καὶ φυσιολογικῆς ἀνατομίας, δημοσιεύσας αὐτὰ καὶ εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν Δελτίον του.

Τὸ θέατρον καὶ αἱ γυναῖκες. Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος θέρους συνέστη ἐν Κοπεγχάγῃ Σύλλογος Κυριῶν, ἀναλαβὼν τὰ τῆς ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας θεάτρου, ἐν ᾧ ὑπὸ γυναικῶν ἠθοποιῶν παριστάνονται ἔργα γυναικῶν συγγραφέων. Τὰ Γυναικεῖα μελοδράματα μουσουργοῦνται ἐπίσης ὑπὸ γυναικῶν μουσικῶν. Εἰς τὸν Σύλλογον τοῦτον μετέσχον τὰ μέλη διαφόρων γυναικείων σωματείων. Τὸ κοινὸν ἀποτελούμενον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, συρρέει ἀθρόον εἰς τὰς παραστάσεις ταύτας, ὡς καὶ εἰς τὰς παρὰ τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου διοργανουμένας συναυλίας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ὀρχήστρα ὅλη καὶ ἡ διευθύνουσα αὐτὴν ἀποτελοῦνται ἀπὸ γυναῖκας, ὡς γυναικεῖαι εἶναι καὶ αἱ ἐκτελούμεναι συνθέσεις.

Εἰς μίαν τῶν παραστάσεων τούτων παρευρέθη καὶ ἡ ἐπί τινας ἡμέρας εἰς Δανίαν παρεπιδημοῦσα πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας μετὰ τῶν θυγατέρων της, αἵτινες ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπευφήμησαν τὰς καλλιτέχνιδας.

Θρίαμβος τῶν Ἀμερικανίδων ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἡ ἐπικράτεια τοῦ Utah παρεχώρησε διὰ μεγάλης ἐν τῷ κοινοβουλίῳ πλειονοψηφίας τὸ δικαίωμα τῆς πολιτικῆς ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας. Τοῦ δικαιώματος τούτου στεροῦνται αἱ ἀγράμματοι μαῦραι καὶ αἱ στερούμεναι πάσης κτηματικῆς περιουσίας καὶ μὴ ἔχουσαι ἐπιστημονικῶν ἢ καὶ ἀνωτέρων σπουδῶν δίπλωμα. Τὸ παράδειγμα τῆς ἐπικρατείας τοῦ Utah ἠκολούθησε καὶ τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῶν νήσων Bermudes. Ἀμφότεραι αἱ ἐπικράτειαι αὗται ἠνώθησαν ἤδη δι' αἰτήσεώς των μὲ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, εἰς τρόπον ὥστε τέσσαρα κράτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν παρεχώρησαν ἤδη δικαίωμα πολιτικῆς ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

Ὡραιότατα καὶ μετὰ πολλῆς ποικιλίας διεξήχθη ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σιγάλα δοθεῖσα τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς.

Οἱ παρὰ τοῦ κ. Μ. Σιγάλα ἀπαγγελθέντες μονόλογοι ὡς καὶ αἱ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ποιήσεις ἐνεποίησαν πολλὴν αἴσθησιν διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀπαγγελίαν καὶ διὰ τὴν ἀρίστην ἐκλογήν. Ἡ ἀγγελόμορφος δὲ μικρὰ μαθήτρια του Μινιὸν Παπαβιέρου ἐγοήτευσεν, ἐμάγευσεν ἀληθῶς τὸ κοινὸν μὲ τὴν τεχνικώτατα χρωματισμένην ἀπαγγελίαν της, μὲ τὴν ἀφελῆ παιδικὴν χάριν της καὶ μὲ τὸ ὡραῖον ὄργανον τῆς φωνῆς της. Καὶ ἐχειροκροτεῖτο καὶ ἐπευφημεῖτο ἐνθουσιωδῶς ἡ μικρὰ παιδίσκη τῆς σήμερον, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἐχαιρετίζετο ἡ μεγάλη καλλιτέχνις τοῦ μέλλοντος, ἥτις μὲ τόσον καλὰς ἀρχὰς ἀπαγγελίας, δοθείσας παρὰ τοῦ κ. Σιγάλα, καὶ μὲ πληρεστέραν σὺν τῇ ἡλικίᾳ μελέτην καὶ καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν, θὰ ἀποβῇ ἔξοχος καλλιτεχνικὴ προσωπικότης.

Ἤρεσε πολὺ καὶ ἡ ὑπὸ τῶν δων Ἐρριέτας καὶ Ἑρμιόνης Χαλκιοπούλου ἐκτελεσθεῖσα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου Οὐγγρικὴ ραψῳδία τοῦ Listz, ὡς καὶ ὁ γαλλιστὶ ἀπαγγελθεὶς μονόλογος «La vie» παρὰ τοῦ κ. Ζάρκα.

Ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Διάκου

Ἡ ἕνεκα πένθους αἰφνιδίου ἑνὸς τῶν κυριωτέρων προσώπων τῆς ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ Φουντουκλῆ καὶ Πρινάρη διδαχθείσης τραγῳδίας τοῦ Διάκου ἀναβληθεῖσα ἐπανάληψις τῆς παραστάσεως θέλει γείνει τὴν προσεχῆ Πέμπτην (7 Μαρτίου) 9 μ. μ. Τὴν δὲ Κυριακὴν (3 Μαρτίου) 3 μ. μ. δίδεται ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ παιδικὴ ἑορτή, καθ' ἣν θὰ παιχθῶσιν ὑπὸ μικρῶν μαθητριῶν διάφοροι κωμῳδίαι, θὰ ψαλῶσιν ᾄσματα κλπ. Τιμὴ εἰσιτηρίων ὡρίσθη διὰ μὲν τὴν ἀπογευματινὴν τῆς κυριακῆς δραχ. 2, καὶ διὰ τοὺς παῖδας (μέχρι ἡλικίας 12 ἐτῶν) δρ. 1. διὰ δὲ τὴν ἑσπερίδα τῆς Πέμπτης δραχ. 2 Μετὰ τὸ τέλος καὶ τῆς διπλῆς ταύτης ἑορτῆς θέλουσι παραδοθῆ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπιτροπὴν τὰ εἰσπραχθησόμενα ὡς καὶ τὰ ἐκ τῆς πρώτης ἑσπερίδος τῆς 26 Ἰανουαρίου εἰσπραχθέντα. Εἰσιτήρια πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Παρθεναγωγείου Πρινάρη-Φουντουκλῆ, πλατεῖα Κάνιγγος ὁδὸς Ἀκαδημίας

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΤΩΝ

Γενναιοτάτην δωρεὰν ἐκ τριῶν χιλ. δρ. προσήνεγκεν ἡ ἐξ Ἀγγλίας ἐνταῦθα παρεπιδημοῦσα κ. Ἐρριέττα Ν.Πασπάτη, μήτηρ τοῦ κ. Γ. Πασπάτη. Τὸ πτωχὸν Ἄσυλον, τὸ ἔχον τόσην ἀνάγκην ὑποστηρίξεως καὶ βοηθείας θὰ ἀνακουφισθῇ μεγάλως ἐκ τῆς συνδρομῆς ταύτης, καὶ αἱ ἐν αὐτῷ νοσηλευόμεναι θὰ εὐλογοῦν μετ' εὐγνωμοσύνης τὸ ὄνομα τῆς φιλανθρώπου κυρίας.

Ἐπίσης ἡ ἐνταῦθα παρεπιδημοῦσα ἐκ Σικάγου μὶς Καρολίνα Οὐιλκὸρ ἐρασιτέχνις χειρομάντις ἐγνώρισε καὶ πάλιν εἰς ἀριθμόν τινα κυριῶν τὸ μέλλον, ἀντὶ πενταδράχμων, ἅτινα θὰ δικθέτῃ ὑπὲρ τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων».

Η ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΟΡΑ

Ἐπιτυχέστατα διεξήχθη ἡ παρὰ τῆς ἡγεμονίδος Σοφίας διοργανωθεῖσα εὐεργετικὴ ἀγορὰ ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν παίδων Τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς εἴκοσιν ἓξ περίπου χιλ. δραχμῶν καὶ ἰδιωτικαὶ προσφοραὶ γενναῖαι ἐγένοντο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐκτενέστερον περί τε τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ ἱδρυθησομένου νοσοκομείου.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΜΕΣΣΗΝΕΖΗ

Ἀργὰ πολύ, ὅτε πλέον εἶχε συμπληρωθῆ τὸ φύλλον ἐλάβομεν τὴν ἑσπέραν τῆς Παρασκευῆς τὸ πένθιμον ἀγγελτήριον τοῦ θανάτου τῆς σεβαστῆς καὶ ἀοιδίμου γυναικὸς Καλλιόπης Μεσσηνέζη. Θρηνοῦσαι μετὰ τῶν οἰκείων ὡς καὶ μετὰ τῶν πολυπληθῶν Ἑλληνίδων, αἵτινες ἠγάπων καὶ ἐτίμων ὡς μητέρα τὴν περιφανῆ Ἑλληνίδα καὶ ἀρχαιοτάτην παιδαγωγὸν, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον μας βιογραφίαν τῆς ἀοιδίμου γυναικός, εἰς ἣν ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ὀφείλει τὰς διαπρεπεστέρας τῶν συγγρόνων συζύγων καὶ μητέρων.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ Τόσκα. Τὴν εἴχομεν ἐπιθυμήσει τὴν γόησσαν τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, τὴν μάγισσαν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ἡρωΐδα κ. Εὐαγγελίαν Παρασκευοπούλου. Χθὲς ἔδωκε διὰ πρώτην φορὰν τὴν *Τόσκαν* ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ μᾶς ἀνίμνησε κα

2 LEON TINSEAU 2

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Καὶ δὲν ὡδήγησε τὸν ξένον εἰς τὴν ὁδόν, ἀλλ' ἀνεγείρας παραπέτασμα εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς καλῶς θερμασμένον δωμάτιον καὶ ἁπλέτως φωτιζόμενον

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σου μετῴκησα, εἶπεν. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ εἰς τὴν ἄλλην κατοικίαν θὰ ἔχῃς τὸ δωμάτιό σου. Κοιμήσου, λοιπόν, Πατρίκιε, καὶ δέχθητι τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκες ἀπόψε· κοιμήσου ταχέως διότι σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ κοιμηθῇς ἐπὶ πολύ, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θὰ κλείσω μάτι.

Ὁ Ὀ-Φάρελ, μὴ ἀκούων πλέον τὸν φίλον του, περιέφερεν ἀνὰ τὸ δωμάτιον βλέμμα πλῆρες διαταγμοῦ, νομίζων ὅτι ἦτο φαντασμαγορία τις, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν κατεκλίνετο ἐν μαλακῇ κλίνῃ καὶ ἀπεκοιμᾶτο, πρώτην ἤδη φορὰν πρὸ πεντεκαετίας, εἰς ὡραῖον προσκεφάλαιον τῆς ἀγαπητῆς του Γαλλίας.

Καὶ πρᾶγμα παράδοξον, ἀπεκοιμᾶτο ἔχων πρὸ τῶν ὀμμάτων του μίαν μόνην ὀπτασίαν, περὶ ἧς εἶχεν ὁμιλήσει εἰς τὸν Γοδεφροά, τὴν ὡραίαν πριγκήπισσαν Ἀδουσίδη.

II

Ὁ «Κωνσταντῖνος» ἀπετέλει τὰς ἀπαρχὰς τοῦ Ἀντωνίου ἐπὶ τῆς μεγάλης χωρικῆς σκηνῆς, ἀλλ' ὁ μουσικοσυνθέτης, ἔχων ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν, δὲν ἦτο εἰς τὰς ἀπαρχὰς τῆς δόξης, τῆς τύχης καὶ τοῦ σταδίου. Μόνη ἡ ὀπερέττα του «Τὰ δίκτυα τοῦ Ἡφαίστου», τὸ ἀριστούργημα αὐτό, ὅπερ ἐπὶ δεκαπενταετίαν ἀπετέλεσε τὴν Καλλιφορνίαν τῶν μουσικῶν τὸ ἐπλούτισεν, καλύψαν διὰ τοῦ ὀνόματός του τοὺς τοίχους πασῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν πόλεων.

Πρακτικὸς ὅσον καὶ φιλόδοξος ὁ Γοδεφροά, καὶ τὰ κέρδη αὐτοῦ ἀψαλῶς διαχειριζόμενος, δὲν ἐδράδυνε νὰ αἰσθανθῇ ἀνίαν ἐκ μόνου τοῦ τίτλου, ὃν ἀπέδιδον αὐτῷ ὡς «συγγραφέως τῶν Δικτύων τοῦ Ἡφαίστου» ἐν ᾧ ἠπειλεῖτο νὰ περιτειχισθῇ ἐφ' ὅρου ζωῆς Ἡ συναίσθησις δὲ καὶ τῶν πρὸς ἀνωτέραν μουσικὴν δυνάμεων του, ἔπεισεν αὐτὸν νὰ συγγράψῃ τὸν «Κωνσταντῖνον», καὶ ἄνευ πολλῶν κόπων εἶδεν τὰς θύρας τοῦ Μεγάλου Μελοδράματος ἀνοιχθείσας πρὸ τοῦ ὡραίου ἐκείνου ἔργου του. Ἔκτοτε ἐβεβαιώθη ὅτι κατέφθασε τὸ ἀπώτατον τῶν ὀνείρων του.

Ἀληθῶς εἰπεῖν, τοιαύτη δὲν ὑπῆρξε καὶ ἡ γνώμη πάντων Γηραιὸς διδάσκαλος, οὗτινος ἠκολούθησε μᾶλλον τὰ μαθήματα ἢ τὰς συμβουλάς, — διότ δυσκόλως καθυπέτασε τὸ ἀνεξάρτητον πνεῦμά του εἰς τὰς γνώμας τῶν ἄλλων —ἔκαμεν αὐτῷ προσοχήσεις ὧν ὤφειλε ν' ἀναμνησθῇ ἀμέσως τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παροῦσα διήγησις.

— Ὁμοιάζετε, εἶπεν ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος προφήτης, πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, τοὺς κτίζοντας πανδοχεῖον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὄρους, τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ ἣν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης θὰ χασαχθῇ σιδηροδρομικὴ γραμμή Εἶσθε ὀνειροπόλος, ἁρμονιστής, καὶ ποιητής. Τὸ τάλαντόν σας ἀποτελεῖται ἐκ γραμματισμοῦ ζωηροῦ, πάθους, τρυφερότητος καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Τί διάβολον θέλετε νὰ τὰ κάμουν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν Ὄπερα; Εἶσθε λοιπὸν τυφλός; Δὲν βλέπετε ὅτι σήμερον τὸ κοινὸν συζητεῖ ψυχρῶς περὶ τοῦ ὡραίου. ὡς περὶ τῆς παγύτητος τῶν σιδηρῶν δοκῶν μιᾶς γεφύρας; Ἡ τέχνη σήμερον, ὡς ἡ ἄλλοτε Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία, ὑρίσταται μόνον ἐν τῇ ἐναλλαγῇ καὶ ποικιλίᾳ. Δύο ἢ τρεῖς μικροσκοπικοὶ Λούθηροι, ὁδηγούμενοι ὑπό τινος ἀνωτέρου αὐτῶν, ὑπονομεύουσι τὸ οἰκοδόμημα τῶν παλαιῶν μουσικῶν δοξασιῶν μας. Ἀμφιβάλλω ἐαν θὰ ἔχωσι τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως καταστρέψωσι τὸν ναόν, ἀλλ' ἤδη οἱ ἐμπνευσμένοι οὗτοι πολὺ σοφώτεροι ἡμῶν, ἔθηκαν βεβήλους χεῖρας ἐπὶ τῶν στολισμῶν τοῦ,

πάλιν τοὺς παλαιοὺς θριάμβους, τὰ ἀλησμόνητα καλλιτεχνικὰ τρόπαιά της. Θὰ συνεχίσῃ τὰς παραστάσεις της μέχρι τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος, ἀναμφιβόλως δὲ το θέατρον ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν θα εἶναι πλῆρες, ἀφοῦ τόσον ἐπαισθητὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀπουσία ἐξ Ἀθηνῶν τῆς κ. Παρασκευοπούλου. Τὴν ἀπουσίαν ταύτην θὰ παρέτεινεν ἴσως ἀκόμη ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἔνθα ἔδρεπε στεφάνους καὶ χρυσόν, ἐὰν δὲν ἠγάπα τόσον τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν ἦτο ἀποφασισμένη νὰ ὑποβληθῇ εἰς πᾶσαν θυσίαν, ὅπως ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ παραστῇ εὐπρόσωπος κατὰ τοὺς Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἁρμόδιοι θὰ ἐκτιμήσουν δεόντως τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς καλῆς καλλιτέχνιδος ἥτις καὶ ἐνώπιον τῶν ξένων ἀληθῆ τιμὴν καὶ δόξαν θὰ προσάψῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα.

ΒΙΒΛΙΑ

Ντόπιες ζωγραφιές. Παρὰ τοῦ γνωστοῦ λογογράφου καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μποὲμ ὑπογραφομένου συναδέλφου κ. Δ. Χατζοπούλου ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὡραία συλλογὴ περιγραφῶν καὶ ἐντυπώσεων ἐκ τοῦ βιου ἰδιᾳ τῶν χωρικῶν τῆς Ἑλλάδος. Αἱ περιγραφαὶ τῶν τοποθεσιῶν ἀποπνέουν πολὺ ἀγροτικὸν ἄρωμα καιτοι δ' εἰς γλῶσσαν δημώδη ἀποτελοῦν ἀληθῶς ὡραιας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, εἰς ἃς ἐντρυφᾷ τις εὐχαριστως. Ο τιτλος τοῦ βιβλιου ἀνταποκρινεται πληρέστατα μὲ τὸ περιεχόμενον.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἀλοιφὴ μαλακτικὴ τοῦ δέρματος ἐκ χυμοῦ χαμοκεράσων. Ὁ χυμὸς τῶν χαμοκεράσων εἶναι δροσιστικώτατος διὰ τὸ δέρμα. Τὸ χαμοκέρασον ἀφαιρεῖ τὸ ἡλιόκαυμα τοῦ προσώπου καὶ τὰς ἐφηλίδας, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ μυρεψοὶ τόσον ὀλίγον μεταχειρίζονται τὸν χυμὸν τοῦτον, ὥστε σπανιώτατα βλέπομεν ἀποτελέσματα εὐχάριστα. Ἡ κατ' οἶκον σκευασία εἶναι εὔκολος. Βούτυρον τοῦ κακάο 12 ½ γραμμάρια. Ἁγνὸς κηρὸς 12 ½ γραμμάρια. Ἀμυγδαλέλαιον 100 γραμ.

Ἀναλύονται ταῦτα ταρασσόμενα καλῶς. Ἐξ ἄλλου ἑτοιμάζονται χαμοκέρασα (φράουλαι) καλῶς καθαρισμένα, κοπανίζονται ἐντὸς ἰγδίου, καὶ περνῶνται ἀπὸ τρυπητόν. Τὴν πρώτην αὐτὴν σκευασίαν χύνουν ἐντὸς καθαροῦ πηλίνου δοχείου καὶ κτυποῦν δυνατὰ διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ πῆξις αὐτῆς, ἀναμιγνύουν δὲ βαθμηδὸν χυμὸν χαμοκεράσων 75 γραμμάρια, καὶ ὅταν ψυχρανθῇ, εἶναι ἐντελῶς ὁμογενὴς καὶ ἕτοιμος πρὸς χρῆσιν.

Ἀλοιφὴ μὲ βούτυρον τοῦ κακάου. Ἀναλύετε ἐπὶ ἐλαφρᾶς πυρᾶς ἁγνὸν κηρὸν 65 γραμ. σπέρμα τοῦ κήτους (blanc de baleinc) 65 γραμ. ἐλαιόλαδον ἀρωματισμένον διὰ ροδοστάγματος 250 γρ. καὶ βούτυρον τοῦ κακάου 125 γρ. ταράσσονται ὅλα ἐντὸς μαρμαρίνου ἰγδίου μέχρις ἀρχικῆς πήξεως. Τότε προσθέτουν βαθμηδὸν μίαν λίτραν ὕδατος ἤτοι 149 δράμια ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνέλυσαν προηγουμένως ὀλίγα φύλλα στύρακος (ben-join).

ΧΗΜΙΚΟΝ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΒΑΦΕΙΟΝ

ΙΡΙΣ Γ. ΝΟΜΙΚΟΥ

11 Ὁδὸς Ἀθηναΐδος παρὰ τὴν ἁγίαν Εἰρήνην 11

Τὸ νεοσύστατον τοῦτο βαφεῖον εἶναι ἐφωδιασμένον μὲ μηχανάς, συσκευὰς καὶ χημικὰς βαφὰς τόσον τελείας, ὥστε καὶ τὰ σπανιώτερα τῶν χρωμάτων νὰ ἀποδίδῃ ἐντελέστατα. Δὲν βάφῃ μόνον φορέματα, ἀλλὰ καὶ χειρόκτια, καὶ πτερὰ πίλων καὶ ὀραχνοειδῆ ὑφάσματα καὶ τάπητας καὶ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, καὶ βαμβακερὰ ἔτι ὑφασματα. Τὰ βαφόμενα παραδίδει ἐντελῶς καινουργῆ, ἔστω καὶ ἐὰν ἦσαν πολὺ μεταχειρισμένα καὶ παλαιά. Καθαριζει δὲ ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα φορέματα, γαντια, ταινίας, τριχαπτα, ἀποδιδον τὴν πρώτην λαμπρότητα.

Ταχύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελιας μοναδική, προθυμια τῆς ὑπηρεσιας μεγάλη καὶ τιμαὶ συγκαταβατικώταται. Δέχεται ἤδη προς βαψιμον καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ταχυδρομικῶς.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλαισθησία εὐρωπαϊκή, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

ναοῦ τούτου, ριπτοντες ὡς ἄξιοι οἴκτου εἰδωλολάτραι, τὰ μὲν ἀγάλματα εἰς τὰ ὑπερῷα, τὰς δὲ εἰκόνας εἰς τὴν πυράν. Οἱ βωμοὶ τῆς τέχνης ἔμειναν γυμνοί.

Κακῶς ἐξελέξατε τὴν στιγμὴν τῆς μουσικῆς ἀναμορφώσεως! Ἐν τούτοις ἡσυχεῖτε περὶ τοῦ μέλλοντος· ὅσον βέβαιον εἶναι ὅτι ὑπάρχει εἷς Μόζαρτ, τοσοῦτον ἐπίσης βέβαιον ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ἡ ἁρμονία. Ἀλλὰ ποέπει καὶ αἱ πλάναι ν' ἀκολουθήσωσι τὸν δρόμον των, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων φθάνει ἢ πρῶτος ἢ ὕστατος.

Μεθ' ὅλας τὰς προερρήσεις ταύτας ὁ Γοδεφροὰ δὲν κατεπείσθη, διότι ὑψηλότερα τῆς πείρας καὶ τῆς φρονήσεως ἐλάλει ἡ φωνὴ τῆς αθανάτου τέχνης, ὡς καὶ αἴσθημά τι ἀόριστον, κατακλύζον τὴν ψυχήν του.

Μέχρις ἡλικίας τεσσαράκοντα ἐτῶν, ἡ τέχνη ὑπῆρξεν ἡ μόνη του πίστις ἡ μόνη αὐτοῦ ἀγάπη Ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας ἐπεδόθη εἰς αὐτὴν ἐν τῷ σχολείῳ χωρίου τῆς Τουραίνης, ἔνθα ὁ πατήρ του ἔζη πενιχρῶς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του ὡς γραμματοδιδάσκαλος.

Ἡμέραν τινά, ἡ πυργοδέσποινα τῆς χώρας ἐκείνης, κόμησσα Ὀ-Φάρελ, μήτηρ τοῦ Πατρικίου Ὀ-Φάρελ, ἐξεπλάγη ἀκούσασα τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἐνορίας ὄργανον, ἀνακροῦον μελῳδικὰς στροφάς, πλήρεις νεότητος καὶ θελκτικῆς ἀφελείας. Προσκληθεὶς εἰς τὸν πύργον καὶ ἐρωτηθεὶς καὶ θωπευθεὶς ὁ δεκατετραετὴς ὀργανοκρούστης, διηγήθη ἀκόπως, ὅτι ἡ φύσις ὑπῆρξεν ὁ μόνος αὐτοῦ διδάσκαλος. Ὁ θεὸς τῆς τέχνης σπινθὴρ ἐπλήξεν αὐτὸν τὸ πρῶτον, ὅτε ἤκουσε τὸ ὄργανον τοῦ ἀοχιμουσικοῦ τῆς καθεδρικῆς ἐκκλησίας, ἐν ταξειδίῳ, ὅπερ ἐπεχείρησέ ποτε μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας.

Ἔκτοτε βεβυθισμένος εἰς ἔκστασιν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον καὶ διῆλθε τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν πλήκτρων παλαιοῦ τινος ὀργάνου, ἀναζητῶν τὴν ἁρμονίαν ἥτις ἀφήρπασεν αὐτὸν τὴν προτεραίαν ἀπὸ τοῦ κόσμου καὶ μετέφερεν εἰς οὐρανίας σφαίρας.

Οὕτω βῆμα πρὸς βῆμα, βαθμῖδα πρὸς βαθμῖδα, ὑπὸ τοῦ ἐνστίκτου ὁδηγούμενος καὶ ὑπὸ ἀσφαλοῦς ἀντιλήψεως τῶν τονων τὸ παιδίον ἀνεκάλυψε τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τῆς τέχνης. Δεκατετραέτης δὲ ὄχι μόνον συνώδευε τὰ ἱερὰ ᾄσματα, μετὰ σταθερότητος οὐδέποτε διαψευσθείσης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ προχείρου συνέθετε μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ καλαισθησίας.

— Τί ἐπιθυμεῖς, τώρα; ἠρώτησεν αὐτὸν ἡ κόμησσα Ὀ-Φάρελ, ἔκπληκτος, πρὸ τοῦ θαυμασίου τούτου παιδός.

— Νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ καθεδρικὸν ὄργανον καὶ νὰ γνωρίσω τὸν παίζοντα αὐτὸ ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς χωρικός Πολλάκις ἐπεχείρησα νὰ μεταβῶ πεζῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπως ἀκροασθῶ τὴν λειτουργίαν κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς· πολλάκις ὡδῶν τὴν μικρὰν θύραν τοῦ πυργίσκου καὶ ἀνερχόμενος τὴν στενὴν κλίμακα ἐνόμιζον ὅτι ἀνηρχόμην εἰς τὸν παράδεισον. Ἀλλ' οἱ ψάλται μὲ ἠμπόδισαν πάντοτε νὰ προχωρήσω καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις, μοὶ ἐπέτρεψαν τέλος μίαν ἡμέραν νὰ συνεργασθῶ μετ' αὐτῶν. Ὁποῖαι εὐτυχεῖς στιγμαί Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐζωογονήθην ἐν λουτρῷ ἁρμονίας, καὶ τὴν νύκτα, μ' ὅλην τὴν πορείαν δώδεκα λευγῶν, δὲν ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ κυρία Ὀ-Φάρελ, ψυχὴ καλλιτέχνης καὶ εὔσπλαγχνις, ἐνόησεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ παιδίῳ ἐκείνῳ μέγας μουσικὸς τοῦ μέλλοντος, καὶ ἀμέσως ἔλαβεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν της.

Οὕτω μετά τινας ἡμέρας ὁ νεαρὸς Ἀντώνιος, ἐγνώριζεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ οἰκείους, τὰ μελῳδικὰ πλῆκτρα τοῦ ὀργάνου τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, ἀντὶ τῶν παρατόνων φωνητήρων τοῦ χωρίου του.

Τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἐκ τοῦ χωρίου ἀναχώρησιν ὁ Ἀντώνιος ἐξήρχετο τοῦ Παρισινοῦ Ὠδείου γενόμενος δεκτὸς ἐνθουσιωδῶς παρὰ τῆς εὐεργετρίας του, εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁποίας συνήντα τὴν ἀνωτάτην τῶν Παρισίων κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἀπέκτα τὴν γνῶσιν τοῦ φέρεσθαι μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου, ἣν πολλαὶ μεγαλοφυΐαι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποκτήσωσιν ἢ πολὺ βραδέως.

(ἀκολουθεῖ)